

Kopie
Afgeleverd aan: arbeidsrechtbank te Brussel
Vrij van griffierecht - art. 280,2° W.Reg.

Repertoriumnummer
2014 / 2486
Datum van uitspraak
06 oktober 2014
Rolnummer
2014/AB/554

Uitgifte

Uitgereikt aan
op
€
JGR

Arbeidshof te Brussel

vijfde kamer

Arrest

COVER 01-00000036483-0001-0006-01-01-1



**ARBEIDSONGEVAL, BEROEPSZIEKTEN - arbeidsongeval
tegensprekelijk arrest
definitief**

1. AXA BELGIUM NV, met maatschappelijke zetel te 1170 BRUSSEL, Vorstlaan 25,
appellante,
vertegenwoordigd door mr. E. VAN HELLEPUTTE loco mr. BEYENS Pierre, advocaat te 1050
BRUSSEL, Louizalaan 235

tegen

1. C
geïntimeerde,
vertegenwoordigd door mr. A. MONDET loco mr. JACKERS Patrick, advocaat te 3300 TIENEN,
Goossensvest 36

*

Na beraad, spreekt het Arbeidshof te Brussel het hiernavolgend arrest uit:

Gelet op de stukken van rechtspleging, inzonderheid:

- het voor eensluidend verklaard afschrift van het bestreden vonnis, uitgesproken op tegenspraak op 18 februari 2014 door de arbeidsrechtbank te Leuven, 4e kamer (A.R. 13/1135/A),
- het verzoekschrift tot hoger beroep, ontvangen ter griffie van dit hof op 27 mei 2014,

*

De partijen hebben hun middelen en conclusies uiteengezet tijdens de openbare terechtzitting van 01 september 2014, waarna de debatten werden gesloten, de zaak in beraad werd genomen en voor uitspraak werd gesteld op heden.

*



De felten en de rechtspleging in eerste aanleg

Geïntimeerde was het slachtoffer van een arbeidsongeval op 26 januari 2009. Appellante is de arbeidsongevallenverzekeraar van de werkgever, de nv UTMS.

Geïntimeerde en appellante waren het oneens over de gevolgen van het arbeidsongeval en geïntimeerde bracht het geschil voor de arbeidsrechtbank te Leuven.

In het vonnis van 18 februari 2014 overwoog de arbeidsrechtbank te Leuven ondermeer (pp 4-5, randnummer 1b):

“De arbeidsongevallenverzekeraar weerhoudt als gewaarborgd gemiddeld minimum maandinkomen (GGMMI), waarop de hulp van derden wordt berekend, ten onrechte het bedrag van 1.452,80 EUR (dit is voor iemand van 21,5 jaar met 6 maanden dienst).

Het GGMMI zoals vastgesteld in de C.A.O. nr. 43 gesloten in de Nationale Arbeidsraad bedraagt immers, zoals terecht gesteld door verwerende partij, 1.469,48 EUR (dit is voor iemand van 22 jaar + 12 maanden dienst). Eisende partij was al in dienst sinds 2005.”

De arbeidsrechtbank besliste: “Veroordeelt AXA BELGIUM NV om aan verwerende partij te betalen als bijkomende vergoeding voor hulp aan derden binnen het kader van artikel 24 en volgende van de arbeidsongevallenwet: 100 % vanaf de consolidatiedatum berekend op het gewaarborgd gemiddeld minimummaandinkomen zoals vastgesteld in de C.A.O. nr. 43 gesloten in de Nationale Arbeidsraad meer bepaald 1.469,48 EUR, te vermeerderen met de intrest vanaf de datum van opeisbaarheid”.

De vorderingen in hoger beroep

Met een verzoekschrift neergelegd ter griffie van het arbeidshof op 27 mei 2014 stelde appellante hoger beroep in tegen het vonnis van 18 februari 2014 van de arbeidsrechtbank te Leuven, enkel voor wat betreft het bedrag van het gewaarborgd gemiddeld maandelijks minimumloon voor de berekening van de vergoeding voor de hulp van derden.

Appellante vordert: “Het bestreden vonnis te hervormen en te zeggen voor recht dat de hulp van derden dient te worden berekend op basis van een gemiddeld minimummaandloon van 1.452,80 EUR”.

Bespreking

De ontvankelijkheid

Hierover bestaat geen enkele betwisting tussen de partijen.

Het blijkt niet dat het vonnis werd betekend zodat mag aangenomen worden dat het hoger beroep tijdig werd ingesteld. Ook de vormvoorwaarden werden nageleefd. Het hoger beroep is bijgevolg ontvankelijk.



Het basisloon voor de berekening van de vergoeding voor de hulp van derden

Artikel 24, vierde lid van de Arbeidsongevallenwet van 10 april 1971, zoals gewijzigd door artikel 49 van de wet van 13 juli 2006 , bepaalt:

“Indien de toestand van de getroffene volstrekt de geregelde hulp van een ander persoon vergt, kan hij aanspraak maken op een bijkomende jaarlijkse vergoeding, die vastgesteld wordt in functie van de noodzakelijkheid van deze hulp op basis van het gewaarborgd gemiddeld maandelijks minimumloon zoals het op het ogenblik dat de ongeschiktheid een bestendig karakter vertoont, is vastgesteld bij een collectieve arbeidsovereenkomst die afgesloten is in de Nationale Arbeidsraad voor een voltijdse werknemer die minstens eenentwintig en een half jaar oud is en die ten minste zes maanden anciënniteit heeft in de onderneming die hem tewerkstelt.”.

Uit deze wettelijke bepalingen blijkt dat de wetgever slechts één welbepaald minimumloon als basisloon wenst in aanmerking te nemen, namelijk *het gewaarborgd gemiddeld maandelijks minimumloon voor een voltijdse werknemer die minstens eenentwintig en een half jaar oud is en die ten minste zes maanden anciënniteit heeft in de onderneming die hem tewerkstelt* , zoals dit uitdrukkelijk wordt vastgesteld in artikel 3 , tweede lid van de CAO nr. 43 gesloten op 2 mei 1988 in de Nationale Arbeidsraad houdende wijziging en coördinatie van de collectieve arbeidsovereenkomsten nr. 21 van 15 mei 1975 en nr. 23 van 25 juli 1975 betreffende de waarborg van een gemiddeld minimum maandinkomen.

Deze wettelijke bepalingen zijn van openbare orde. Anders dan de eerste rechter oordeelde, laten deze wettelijke bepalingen niet toe om voor het basisloon het afwijkende bedrag in aanmerking te nemen zoals dit wordt vastgesteld in artikel 3 , derde lid van de CAO nr. 43 als gemiddeld minimum maandinkomen gewaarborgd aan de werknemers die ten minste 22 jaar oud zijn en ten minste 12 maanden anciënniteit hebben in de onderneming die hen tewerkstelt.

Deze bedoeling van de wetgever blijkt ook uit de wijziging van artikel 24, vierde lid van de Arbeidsongevallenwet van 10 april 1971 door artikel 49 van de wet van 13 juli 2006 en wordt bevestigd in de voorbereidende werken (verslag namens de Commissie van 1 juni 2006, *Parl. St.*, Kamer, 2005-2006, Doc. 51-1334/04, p 8):

Vóór deze wijziging bepaalde de wet “Indien de toestand van de getroffene volstrekt de geregelde hulp van een ander persoon vergt, kan hij aanspraak maken op een bijkomende vergoeding, vastgesteld in functie van de noodzakelijkheid van deze hulp, op basis van het gewaarborgd gemiddeld maandelijks minimumloon zoals vastgesteld voor een voltijds werknemer, door collectieve arbeidsovereenkomst afgesloten in de schoot van de Nationale Arbeidsraad.”



In een arrest van 4 februari 2002 oordeelde het Hof van Cassatie met betrekking tot deze bepaling:

“Overwegende dat de termen “gewaarborgd gemiddeld maandelijks minimumloon” in artikel 24, vierde lid, van de Arbeidsongevallenwet, het in artikel 3, eerste lid, van de collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988 gewaarborgd minimummaandinkomen bedoelen, en niet de ervan afwijkende bedragen, vermeld in het tweede en derde lid van voormeld artikel 3 ;” (www.juridat.be).

Met de wetswijziging van 13 juli 2006 heeft de wetgever dan specifiek gekozen voor *het gewaarborgd gemiddeld maandelijks minimumloon voor een voltijdse werknemer die minstens eenentwintig en een half jaar oud is en die ten minste zes maanden anciënniteit heeft in de onderneming die hem tewerkstelt*, zoals dit uitdrukkelijk wordt vastgesteld in artikel 3, tweede lid van de CAO nr. 43, en niet meer het lagere (gewoon) gemiddeld maandelijks minimumloon vastgesteld in artikel 3, tweede lid van de CAO nr. 43.

Het bestreden vonnis dient dus hervormd te worden enkel voor wat betreft het basisloon dat in aanmerking dient te worden genomen voor de berekening van de vergoeding voor de hulp van derden.

Geïntimeerde verklaart zich overigens akkoord met het standpunt van appellante (brief aan het arbeidshof van 25 augustus 2014). Er bestaat ook geen betwisting over het feit dat het bedrag van *het gewaarborgd gemiddeld maandelijks minimumloon voor een voltijdse werknemer die minstens eenentwintig en een half jaar oud is en die ten minste zes maanden anciënniteit heeft in de onderneming die hem tewerkstelt* dat in aanmerking moet worden genomen voor de berekening van de vergoeding voor hulp van derden waarop geïntimeerde recht heeft, gelijk is aan 1.452,80 euro.

OM DEZE REDENEN

HET ARBEIDSHOF

Gelet op de Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, zoals tot op heden gewijzigd, inzonderheid op artikel 24;

Rechtsprekend op tegenspraak en na erover beraadslaagd te hebben:

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk en gegrond,

Hervormt het bestreden vonnis in zover daarin het bedrag van het gewaarborgd gemiddeld maandelijks minimumloon voor de berekening van de vergoeding voor de hulp van derden waartoe appellante werd veroordeeld werd bepaald op 1.469,48 euro,



Zegt voor recht dat de bijkomende vergoeding voor hulp van derden als bepaald in artikel 24 van de Arbeidsongevallenwet, aan 100 % vanaf de consolidatiedatum, waartoe appellante werd veroordeeld berekend moet worden op basis van het gewaarborgd gemiddeld maandelijks minimumloon voor een voltijdse werknemer die minstens eenentwintig en een half jaar oud is en die ten minste zes maanden anciënniteit heeft in de onderneming die hem tewerkstelt, zoals vastgesteld in artikel 3 , tweede lid van de CAO nr. 43, hetzij 1.452,80 euro.

Bevestigt het bestreden vonnis voor het overige, met inbegrip van de beslissing over de kosten van het geding.

Legt de kosten van het geding in hoger beroep ten laste van appellante (artikel 68 Arbeidsongevallenwet), aan de zijde van geïntimeerde niet begroot.

Aldus gewezen en ondertekend door de vijfde kamer van het Arbeidshof te Brussel, samengesteld uit:

Carla CORBISIER, raadsheer,
Eric MAGNUS, raadsheer in sociale zaken, werkgever,
René VAN CAUWENBERGE, raadsheer in sociale zaken, werknemer-arbeider,
bijgestaan door :
Dirk DE RAEDT, griffier.



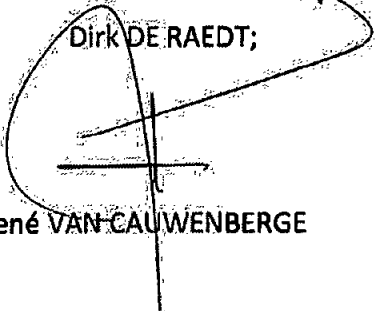
Carla CORBISIER;



Dirk DE RAEDT;



Eric MAGNUS



René VAN CAUWENBERGE

en uitgesproken op de openbare terechtzitting van maandag 06 oktober 2014 door:

Carla CORBISIER, raadsheer,
bijgestaan door
Dirk DE RAEDT, griffier.



Carla CORBISIER



Dirk DE RAEDT

